

dergivet aktindsigt efter offentlighedslovens almindelige regler.

3.1.2. Efter forvaltningslovens § 22 skal en afgørelse, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en grundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Begrundelsen skal efter forvaltningslovens § 24, stk. 1, indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Efter forvaltningslovens § 24, stk. 3, kan begrundelsens indhold begrænses, i det omfang partens interesse i at kunne benytte kendskab til denne til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv eller til andre private eller offentlige interesser, jf. § 15. Anvendelsen af denne undtagelsesbestemmelse beror således – ligesom en eventuel begrænsning af partens aktindsigt i medfør af forvaltningslovens § 15 – på en konkret afvejning af partens interesse i at få kendskab til sagens dokumenter over for de modstående hensyn, der taler for at begrænse indholdet af begrundelsen.

3.2. *Straffelovrådets udtalelse fra 1996 om aktindsigt i sager om straffuldbyrdelse*

3.2.1. Straffelovrådet har i en udtalelse afgivet i december 1996 behandlet spørgsmålet om aktindsigt i sager om straffuldbyrdelse.

Rådets flertal (6 medlemmer) pegede i udtalelsen indledningsvis på, at udelukkelse af adgangen til aktindsigt principielt kan give anledning til betænkeligheder. At afskære den indsatte fra at få aktindsigt i en sag, der angår den pågældendes afsoning, kan således være betænkeligt, fordi den indsatte ikke får lejlighed til at imødegå de faktiske oplysninger, der indgår i grundlaget for en beslutning f.eks. om at overføre vedkommende til et lukket fængsel. Dette forhold har bl.a. betydning, når kriminalforsorgens afgørelse støttes på oplysninger fra medindsatte, som efter omstændighederne ud fra et hævnmotiv eller lignende kan have interesse i at give urigtige oplysninger om den pågældende til fængselspersonalet.

De nævnte hensyn må imidlertid efter flertallets opfattelse afvejes over for andre hensyn, herunder hensynet til at kriminalforsorgen kan varetage sine opga-

ver. Flertallet finder således, at det må tillægges betydelig vægt ved overvejelserne om at begrænse retten til aktindsigt, at kriminalforsorgen skal have mulighed for at opretholde orden og sikkerhed i fængslerne – herunder ved at de indsatte ikke udsættes for overgreb fra andre indsatte, der i kraft af deres person eller tilhørsforhold til bestemte grupper, f.eks. rockergrupper og lignende, indtager en særlig magtposition i fængslet.

Straffelovrådets flertal anfører i den forbindelse, at erfaringen har vist, at kriminalforsorgen ikke gennem de gældende regler opnår eller kan opnå de oplysninger fra medindsatte, der er nødvendige for at opretholde ro og orden i fængslerne. Risikoen for repressalier fra stærke indsatte er så betydelig, at kriminalforsorgen normalt kun modtager belastende oplysninger fra medindsatte, hvis de pågældende kan garanteres anonymitet. Dette er imidlertid ikke muligt efter de gældende regler, hvor adgangen til at begrænse aktindsigten beror på en konkret vurdering.

En anden følge af de gældende regler er ifølge flertallet, at fængselsfunktionærer og deres familier undertiden kan blive udsat for trusler, hvis personalet har afgivet belastende rapporter og udtalelser om trussels- og voldsepisoder mv., som de stærke indsatte har været involveret i.

Straffelovrådets flertal foreslog derfor i sin udtalelse fra 1996, at der i forvaltningsloven indsættes en bestemmelse, der afskærer adgangen til partsaktindsigt i visse sager i forbindelse med straffuldbyrdelse.

3.2.2. Ved sine overvejelser om, hvilke sagstyper der bør være omfattet af en begrænsning i adgangen til aktindsigt, fandt Straffelovrådets flertal, at en parts ret til at blive gjort bekendt med dokumenterne i sin egen sag kun bør fraviges under særlige omstændigheder. En begrænsning i retten til aktindsigt bør derfor forbeholdes de sagstyper, hvor der er sådanne tungtvejende grunde til at indføre begrænsninger, at de overstiger de modstående hensyn.

På den baggrund foreslog rådets flertal, at adgangen til partsaktindsigt afskæres i sager om anbringelse og overførsel af indsatte, idet begrænsninger i retten til partsaktindsigt netop skal ses i sammenhæng med, at kriminalforsorgen herved bl.a. kan opnå forbedrede muligheder for at træffe afgørelse om en hensigtsmæssig placering af stærke indsatte – det vil f.eks. sige placering i separate afdelinger for stærke indsatte, som har misbrugt deres magtposition til at udnytte eller dominere medindsatte.

Med hensyn til sager om valg af afsoningsinstitution i tilknytning til iværksættelse af afsoning bemærkede flertallet, at de oplysninger, som kriminalforsor-